

Näyttelyretki Bratislavaan

Sain jo viime kesänä vinkin (kiitos Maria!) Bratislavassa järjestettävästä 2 x CACIB - näyttelystä. Riepulla oli kasassa CACIBIT kahdesta maasta; joka tapauksessa yksi maa olisi haettava sekä vielä se neljäs "saasippi". Koska Täpenmama Tuulaa ei juuri tarvitse reissuun houkutella, ei tarvitsisi edes yksin lähteä...

Meno käy näppärästi (niin luulimme); suora lento Wieniin, auton vuokraus ja n. 60 km ajo Bratislavaan. Lentojärjestelyistä saisi kirjoitettua oman juttunsa, mutta lyhyt versio kehottaa olemaan säästämättä tässä kohdassa. Buukkasin lennot Ebookersista saamieni ohjeiden ja ennakkotarkistukseni mukaan. Kun sitten liput oli kirjoitettu ja maksettu, tuli tieto, että kone on liian pieni eikä siihen mahdukaan koirien boxeja...

Kiva, ollaan koiranäyttelyyn menossa ilman koiria! Onneksi on Finnair - saatiin rekut lähetettyä rahtina. Oma "halpalentomme" oli kaksi tuntia aikaisemmin Wienissä, joten olimme siellä itse koiria vastassa. Koirien ulos saaminen oli semmoinen tapahtumaketju, että sen vaiheita on mahdoton kirjata sellaiseen muotoon, että siitä olisi jollekulle toiselle apua... emme tiedä itsekään monellako luukulla ja monessako rakennuksessa meitä pyöritettiin - välillä harhailimme tullialuellakin, jossa varmastikaan meillä ei olisi ollut mitään asiaa. Tämä rahtilysti tuli maksamaan parisataa euroa ylimääräistä. Kannattaa säästää Ebookersilla!

Autonvuokrauksessa sitä vastoin säästimme oikeasti. En ollut kerta kaikkiaan ehtinyt hoitamaan vuokrausta etukäteen. Lähtiessä kysäisimme lentoasemalta hintoja ja koska 250 euroa tuntui kalliilta, päätimme pitää jännitystä yllä ja etsiä auto vasta Wienissä. Tämä kannatti, pikkuruinen tilaihme Daewoo irtosi kentältä kolmeksi päiväksi kaikkineen 102 eurolla!

Ilta jo hämärtyi ennen kun saimme Riepun ja Täpen ja tavarat pakattua ja suunnattua Daewoon nokan kohti Slovakiaa. Puolessa välissä matkaa Tuula alkoi etsimään tulostamiani ajo-ohjeita hotelliimme. Mitä ihmettä... sitä valkoista kirjekuorta ei ollut missään! Apua - tutkimme matkareittiä lentokoneessa, se kuori jäi varmaan istuintaskuun! Ja meikäläisen paluulippu oli siinä samassa kuoressa. Tulipa tosi kiva olo.

Bratislava on hippasen isompi kaupunki. Meillä oli hieman hajua ilmansuunnasta ja onneksi muistissa edes hotellin nimi. Aikamme harhailtuamme oli pakko nöyrtyä, ajaa taksitolpalle ja ottaa taksi ajamaan edellämme.

Ei olisi hotellia löytynyt vaikka olisi ollut kaksikin karttaa. Sen verran monen mutkan takana majapaikkamme oli. Kuollut torakka kylppärin lattialla, ravintola ja aulabaari kiinni - ei se mitään. Suuri aidattu puisto ympärillä ja Tonavan toisella puolella tuikkivat Messukeskuksen valot tekivät hotellista näyttelyn kannalta täydellisen!

Aikainen herätys, erinomainen hotelliaamiainen, hirmuiset ruuhkat ja vihdoinkin kehän laidalla!

Bordereita oli ilmoitettu 15. Yksi tšekkiläinen Borderhouse uros, muista ei taitaisi olla vastusta. Tuomarina nuori paikallinen, hieman epävarman tuntainen Roberts Kanas joka monen juoksutuksen jälkeen valitsi Riepun voittamaan! Jess. Se puuttuvan maan cacib oli plakkarissa ja hermoilun saisi lopettaa. Matka ei tavoittemme suhteen ollut turha!

Oli Täpen vuoro astua kehään. Kisakumppaneiden suhteen ei näyttänyt huolestuttavalta ja niin oli Täpen cacib-tili korkattu! Meillä ilo oli ylimmillään, mutta sen sijaan ei saksalaisen valioluokan nartun omistajalla, joka vihasta sihisten ja kansainvälisiä käsimerkkejä tuomarin selän takana esittäen jätti meikäläisen hölmönä seisomaan kun yritin paiskata kättä, niin kuin meillä täällä on tapana tehdä kisan jälkeen.

Seuraavana oli vuorossa jännittävä Victor Grand Prix. Kilpailuun oli ilmoittautunut kolmisensataa valiokoiraa ympäri Eurooppaa. Victor - Champion of Champions järjestettiin nyt kolmannen kerran. Ensimmäisen kisan voitti vuonna 1997 borderi Foxforest Flying Finn - alias "Miisa".

Jokainen roturyhmä kokoontui omaan esiarvostelukehäänsä, jossa oli kolme tuomaria. Elsbeth Clerc (CH), András Korozs (U) sekä Damir Skok (KRO) arvostelivat terrierit ja jokainen heistä teki oman voittajalistansa. Tuloksia ei vielä paljastettu.

Esiarvostelun aikana pähälli oli pistetty uuteen uskoon. Illallinen oli katettu ja keskelle salia levitetty punainen ja sininen pitkä matto. Ennen tilaisuuden alkua vaihdettiin ylle paremmat vetimet. Oma oloni oli hyvinkin arkinen venäläisten rouvien pitkien ja kimaltavien iltapukujen rinnalla... missä ihmeen välissä matamit olivat ehtineet kampaajallekin?

Viihdenumeroiden jälkeen päästiin asiaan; kukin roturyhmä kerrallaan asettui kehään. Nyt julkistettiin esiarvostelun tulokset. Terriereitä pääsi jatkuon neljä - Riepu oli mukana kolmanneksi suurimmalla äänimäärällä! Jatkossa oli mukana yhteensä 32 koiraa ja jokainen nosti arpalipun, jolla arvottiin oma mätsäripari.

Nämä kuusitoista paria esiintyivät samanaikaisesti viidelle tuomarille (Hassi Assenmacher Feyel, Lisbeth Mach, Uwe Fisher,

Franco Ferrari ja Tamas Jakkel). Toinen koira käveli punaista ja toinen sinistä mattoa pitkin. Sitten seisahduttiin erillisissä looseissa istuvien tuomareiden eteen, joilla oli kädessään sininen ja punainen lätkä. Kumpi koira oli tuomarista parempi, sen värinen lätkä nousi ylös. Kolmella äänellä selvisi jatsoon.

Ensimmäisellä kierroksella Riepulla oli vastassa vihikoira. Pääsimme jatsoon äänin 4-1! Nyt olimme 16 parhaan joukossa. Toisella kierroksella saimme vastaan latvialaisen pomerianin, joka pudotimme äänin 5-0! Nyt oli mukana enää kahdeksan koira. Seuraava parimme oli venäläinen mustaterrieri, joka harmiksemme pudotti meidät äänin 2-3. Kisan voitti upeasti liikkunut tšekkiläinen azawakh ja vei kultaisen Victor-patsaan kotiinsa.

Tähän kilpailuun liittyi myös Internet Show, jossa Riepu 171 yleisäänellään sijoittui kolmanneksi. Voiton vei venäläinen mustaterrieri joka sai yhteensä 202 ääntä. Kiitos kaikille Riepu äänestäneille!

Sunnuntaina olo oli väsynyt ja tuntui siltä, että kaikki jännittämiset oli jännitetty. Kunnes Tuula meni hakemaan kehästä päivän numerolappuja, eikä Täpelle ollutkaan lappua. Olankohotuksia ja neuvo menemään secreteriaattiin - maksuissamme oli epäselvää. Tuula lähti matkaan ja kohta palasi takaisin; tarvittaisiin kuitteja, sillä heidän mielestään meidän pitäisi maksaa 110 euroa lisää! Meillä oli hyvää aikaa kehän alkuun, kaivoin kuitit ja ihan reilulla riitelymielellä porhalsimme takaisin toimistoon. Olin maksanut Visalla koko paletin etukäteen (näyttelyt molemmilta sekä Victoriin osallistumisen sekä illalliskortit) ja oman laskuni mukaan järjestäjät olivat veloittaneet minulta 12 euroa liikaa! Suoritukseni löytyi kuin löytyikin, mutta he eivät hyväksyneet ns. toisen koiran alennusta, joten nyt me olimme heille velkaa enää 10 euroa. Sitä emme kuitenkaan hyväksyneet, että Visalla maksettaessa he veloittavat asiakkaalta omat pankkikulunsa. Harjoitimme ilmoittautumislomakkeiden sisälukua, kyllä siellä sanotaan että pankkikulusta vastaa maksaja. Mutta luottokorttimaksuista ei puhuttu mitään! Onnistuimme hermostuttamaan sihteerin siihen malliin, että hän pakeni toiseen huoneeseen ja

huusi seinän takaa tulkkina toimineille pojille että olkoon menneeksi, kirjoittakaa se numerolappu ja lähettäkää ne ladyt tiehensä. En vonut olla letkauttamatta lopuksi, että olen reilu, voitte pitää ne kaksi euroa, jonka olette velkaa. Menkää vaikka kahville...

Palasimme kehämittelöihin mukavasti tuulentuneena ja Riepukin oli jo sopivasti edellisen päivän kahdeksassa kehäpyörähdyksessä uskonut, että tämä ei ole taatusti agilityä ja se otti näyttelyvaihteen päälle ja oli olevinaan vähintään Tonavan tämän rannan komein jätkä. Borderit teki Elsbeth Clerc jonka mielestä Riepuissa olikin ainesta urosten voittajaksi! Neljäs ja KANS MVA -titteliin oikeuttava CACIB oli meidän!

Kehässä oli täsmälleen samat koirat kuin edellisenä päivänä. Nartuissa Täpe voitti avoimen luokan, mutta hävisi PN-kehässä edellisen päivän vihaisen saksalaistädin valionartulle. Se sai voittajatittelin, mutta koska se on jo kansainvälinen valio, jääme odottelemaan FCI:n lähettävän postissa oikean CACIBin saamamme varacacibin tilalle. Tätikin jo lauhtui, tarttui tarjoamani kouraan ja kaikki olivat onnellisia!

Vielä viimeisenä rypistyksenä ja pisteenä iin päälle, Riepu sijoittui ryhmässä kolmanneksi! Ryhmän teki edellisenä päivänä Victorissa esiarvostellut Damir Skok.

Olimme laskeskelleet, että selviäisimme sunnuntaina sen verran ajoissa liikkeelle, että ajaisimme Wienin kentälle selvittämään lippuasiani kuntoon mieluummin kuin jättäisimme sen maanantain aamuruuhkaan. Olin soittanut SASille ja homman piti olla selvä.

Parikymmentä kilometriä ennen Wieniä Tuula alkoi kaivelemaan hanskalokerosta karttaa. "Mikäs tuo valkoinen kirjekuori on?" kysyin. Lentoliput ja ajo-ohjet!! Saimme niin hysteerisen naurukohtauksen, että minun oli pakko pistää Daewoo tien sivuun. Hyrskytimme nauraa ainakin varttitunnin vedet silmissä...

Käännyimme takaisin Slovakiaan kohti hotelliamme ja ehdimme kuin ehdimmekin vielä ravintolan aukioloaikana tilaamaan. Koirat nukkua lohnottivat pitkin pituuttaan pöydän alla kun söimme erinomaiset pihvit ja pastat alkuruokineen ja viineineen. Eikä koko lysti maksanut yhteensä kahtakymmentä euroa!

Aamulla oli levollinen olo startata kohti lentokenttää, kun reitti oli jo kertaalleen tutkittu. Ruuhka rajalla ei ollut vielä kovin paha ja olimme hyvissä ajoin kentällä. Riepu lensi ruumassa ja Täpe köllötteli kabiinikassissaan kotimatkan.

Kyllä tämän reissun voisi tehdä uudelleenkin. Ensi kerralla ehkä kuitenkin asuisin Itävallan puolella. On siellä sen verran eurooppalaisempi meininki. Ja varmaankin varaisin yhden ylimääräisen turistipäivän. Olisi mukava nähdä se Bratislavakin!